

Кіт у чоботях

Автор:

Микола Хвильовий

Кіт у чоботях

Хвильовий Микола

Микола Хвильовий

КІТ У ЧОБОТЯХ

І

Отже, про глухе слово: Гапка — глухо, ми її не Гапка, а товариш Жучок. Це так, а то — глухо.

А от гаптувати — це яскраво, бо гаптувати: вишивати золотом або сріблом.

...А то буває гапований захід, буває схід, це коли підводиться або лягає заграва.

Гапований — запашне слово, як буває лан у вересні або трави в сіновалах — трави, коли йде з них дух біляплавневої осоки.

Гапка — це глухо. Ми її: товариш Жучок.

І личить.

...От вона:

Це тип: «кіт у чоботях»? Знаєте малюнки за дитинства: «кіт у чоботях»? Він дуже комічний. Але він теплий і близький, як неньчина рука з синьою жилкою, як прозорий вечір у червінцях осени.

«Кіт у чоботях» — це товариш Жучок. От.

А тепер я питаю:

— Відкіля вони вийшли — товариші Жучки? Скільки їх вийшло? Га?

А пройшли вони з краю в край нашу запашну червінькову революцію. Пройшли товариші Жучки, «кіт у чоботях».

...Ах, я знаю: це Жовтнева тайна. Відкіля вони вийшли — це Жовтнева тайна.

...Сьогодні в степах кінноти не чути, не бачу й «кота в чоботях»! Відкіля прийшов, туди й зник.

...Зникли, розійшлись по шляхах, по кварталах, по глухих дорогах республіки.

«Кіт у чоботях» — це муралі революції.

І сьогодні, коли голубине небо, коли вітер стиха лоскоче мою скроню, в моїй душі васильковий сум.

Так! Я хочу проспівати степову бур'янову пісню цим сіреньким муралям. Я дуже хочу, але я не можу: треба, щоб була пісня пісень, треба, щоб був гімн.

Тому й васильковий сум: хіба я створю гімн «коту в чоботях», щоб понести цей гімн у глухі нетрі республіки? Хіба я створю гімн?

От її одіж:

— Блуза, спідничка (зимою стара шинеля), капелюшок, чоботи. Блуза колір «хакі», без гудзиків, колір «хакі» — це ж зелений, а вся революція стукає, дзвенить, плужить, утрамбовує по ярках, по бур'янах, біля шахти — де колір

«хакі».

Вся революція без гудзиків, щоб було просторо, щоб можна розправитись, зітхнути вільно на всі легені, на всі степи, на всі оселі...

— На ввесь світ!

Спідничка теж «хакі», а коли й не так, то все одно так, бо колір з бур'янів давно вже одбився в ній. Так, і спідничка теж «хакі». Вона трішки подерта спереду, трішки ззаду, трішки по боках.

Але спідньої сорочки не видно, бо революція знає одну гармонію фарб: червіньковий з кольором «хакі», тому й сорочка була зелена — тіні з бур'янів упали на сорочку.

От.

— Капелюшок... а на нім п'ятикутна зоря. Цього досить? А то ще: під капелюшком голена голова — не для моди, а для походу, для простору.

І нарешті, чоботи.

Ну, тут ясно:

Подивіться на малюнок, той, що за дитинства.

Досить?

А тепер про її зовнішність, а потім — про неї...

...Зовнішність.

Русява? Чорнява?

Ясно — жучок.

А втім, це не важно...

...Очі... ах, ці очі... Я зовсім не роман пишу, а тільки маленьку пісню.

Але треба й про очі.

Очі — теж жучок.

Іще дивіться на її очі: коли на бузину впаде серпневий промінь — то теж її очі.

А от ніс (для баришень скандал!)... ніс — головка від цвяшка: кирпатенький («Кирпик!» — казали й так, поза очі тільки).

Ну, ще зріст.

Ясно: «кіт у чоботях».

А втім, я зовсім не хочу ідеалізувати товариша Жучка, я хочу написати правду про неї — уривок правди, бо вся правда

— то ціла революція.

Тепер мій читач чекає від мене, мабуть, цікавої зав'язки, цікавої розв'язки, а від «кота в чоботях» — загальноновизнаних подвигів, красивих рухів — іще багато чого.

Це даремно.

Ми з товаришем Жучком не міщани, красивих рухів у нас не буде: у товариша Жучка не буде.

За цим звертайтеся до гітарних героїв гітарних поем.

Товариш Жучок — це тільки «кіт у чоботях» із жвавими рухами, з бузинковим поглядом, що ходить по бур'янах революції і, як мураль, тягне соняшну вагу, щоб висушити болото...

А яке — ви самі знаєте.

І тільки.

А зав'язки — розв'язки так від мене й не дочекаєтесь.

Бо зав'язка — Жовтень, а розв'язка — соняшний вік, і до нього йдемо.

Розв'язка в гітарних поетів... От: «Вони поцілувались, кінець», або «О моя Дульсінее! Всаджу собі оцей чингал... Умирає...»

Ми з товаришем Жучком цього не знаємо. Правда, подвиги є, але вони не наші...

— А чиї?

— Ви подумайте!

Так от. Це не роман — це тільки маленька пісня, і я її скоро скінчу.

II

В цьому розділі я оповідаю про невеликий подвиг...

— А чий? Ви подумайте!...

...Зима, фуга, буруни, іще буруни...

Потяг, залізниця, й рейки, рейки в степ.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/hvil-oviy_mikola/k-t-u-chobotyah

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)